

КЪСМЕТЪ

Когато Господь-Богъ привърши въ небесата
Небесни залиси, той слезе на земята
И съзова по святъ що имаше роди,
Световния късметъ да имъ разпореде.

Застана Турчина предъ него първи тамо —
На сърмошитъ чепкенъ ръкавите задъ рамо —
И стори темане. «Най-първи се вести,
Продума Господь-Богъ — какво желашъ ти?»

— Аллахъ, отвърна той, дай мене Агалька!
Да владамъ, знаешъ самъ, това ми е най сръка.
Но воля твоя пакъ — каквото кажешъ ти:
Човека върши туй Аллахъ що отреди!

«Да бъде!» рече Богъ... А ей че се задава
Безочливия Гръкъ; предъ Бога той застава,
Каточе не предъ Богъ, ами предъ свой ортакъ, —
Засукалъ на кравай чакъ до уши мустакъ.

— О Кириосъ, дари на мене Агалька,
Избърболеска той; ти знаешъ, не за мъка
Е Урка Гръкъ роденъ... Късметъ споредъ човекъ!
А пкъ поминъка съсъ Агалькъ е лекъ.

«Да, казва Богъ, но вижъ че Турчина превари
И зе го. Избери ти даръ отъ други дари.»
— Когато е така, дай мене Хитростъ та:
И съ нея видя щемъ да минемъ на света!

«Да бъде!» рече Богъ... А още недорекълъ,
Ей чорлавий Еврей се прязглава затекълъ,
Съ брада до поясъ чакъ, и бледъ и запъхтянъ,
Отмеря отдалечъ метанъ подиръ метанъ.

— Дай мене, Яхова, каквото ми се пада!
На верния си рабъ дай малката награда —
Дай Агалька менъ... Меракъ ми е това...
И съ малкото съмъ азъ доволенъ, Яхова!